

ένδομυχος είρωνεία . . . Με τὸ ὅπλον τοῦτο ἡγωνίζετο ὁ κόμης πρὸς τὴν ἐντύπωσιν, ἢν προύξενει καὶ εἰς αὐτὸν ὁ ποιητής, καὶ εἰς τὴν ὅποιαν δὲν ἥδυνατο σχεδὸν νὰ ἀντιστῇ. "Ολοὶ γροθάνοντο κάματον, ὁ δὲ Ἀδριανὸς πρῶτος ἔξεφρασε τὴν ἐπιθυμίαν γὰρ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπως ἀναπαυθῇ. Ὁ καθηγητής παρεκίνησεν αὐτὸν πρὸς τοῦτο, εἴτα δὲ ἔξελθὼν μόνος εἰς τὸν ἔξωστην ἀπήγγειλε ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὸ τοῦ Ὀρατίου:

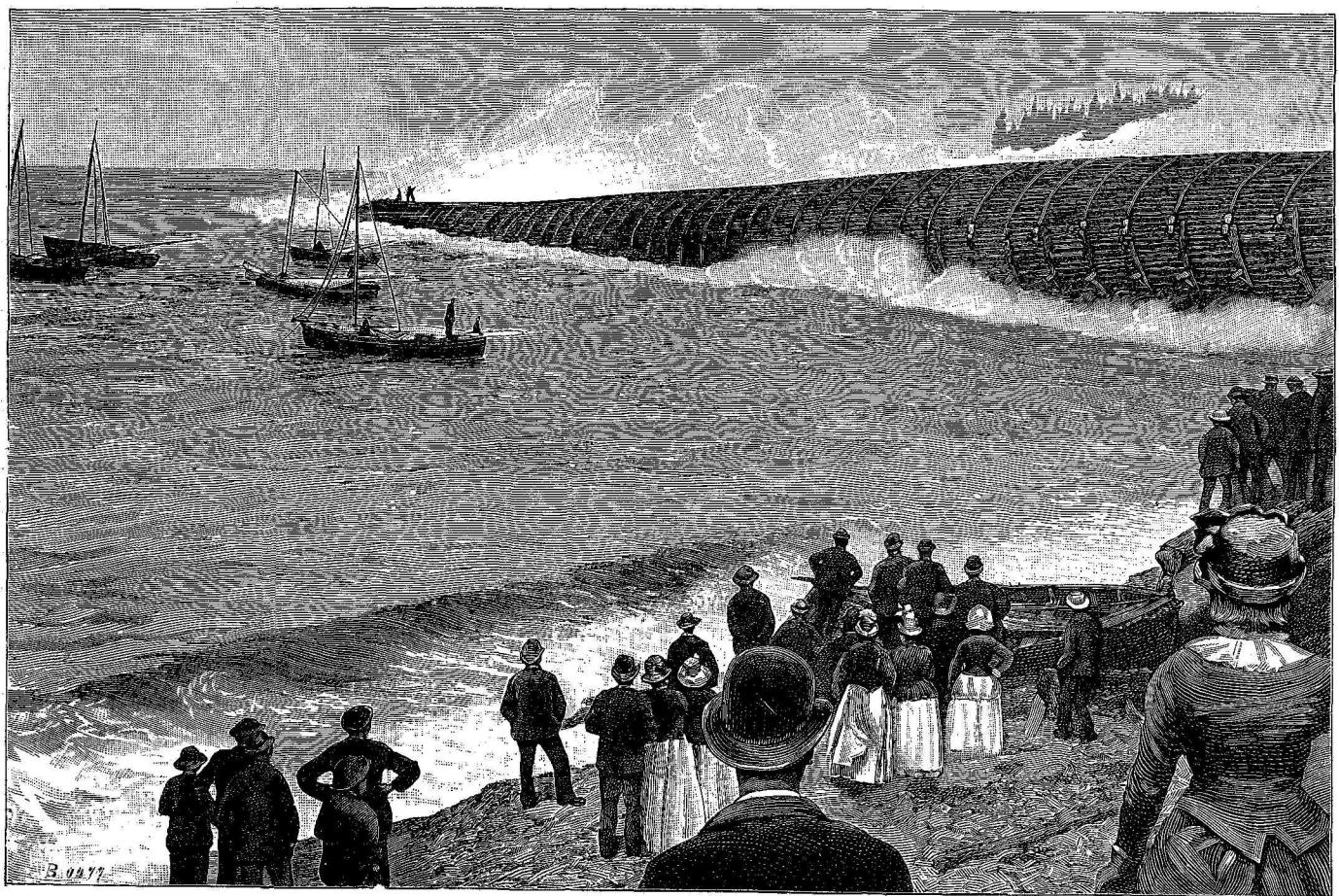
Nox erat et coelo fulgebat luna sereno
Inter minora sidera.

(Ἔτο νῦξ καὶ ἀνὰ τὸν αἰθρίον οὐρανὸν ἔφεγγεν ἢ σελήνη
μεταξὺ τῶν μικροτέρων ἀστρῶν.)

νοῦς δὲν εἶνε ἐκ τῶν συνήθων ἀνθρώπων. Δέν δύναται νὰ μετρηθῇ μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, ὡς ἄλλοι ἀνθρώποι."

— „Αλλ’ ὅστις τὸν ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ προσπαθῇ πάντοτε νὰ τὸν τραβᾷ, οὕτως εἰπεῖν, κάτω πρὸς τὴν γῆν.“

— „Ἀμφιβάλλω, ἀν αὐτὸ εἶνε δυνατόν“, εἶπεν ὁ Σενούτας γροθῶς. „Γνωρίζω αὐτὸν ἐκ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Εἶνε φύσις, ἥτις δυσκόλως κινεῖται ἐκ τῶν ἔξω. „Οστις θέλει νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπ’ αὐτοῦ, πρέπει πολὺ νὰ προσέχῃ, μῆπως προκαλέσῃ ἀντίδρασιν . . . „Αλλως τε“, προσέμηκεν ὁ καθηγητής μετά τινα διακοπήν, „ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἐνταῦθα δὲν πρόκειται τόσον νὰ τὸν ἐνδυναμώσωμεν σωματικῶς καὶ νὰ τὸν κάμωμεν νηφάλιον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον νὰ συντελέ-

ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ.

„Ο κόμης Μαριάνος, ὅστις δὲν ἡγάπα να μένῃ μόνος, ἤκολούθησεν αὐτόν.

— „Κύριε καθηγητά“, ἥρχισε μετά τινας στιγμάς. „Μόλις πρὸ δλίγου χρόνου ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν να σᾶς γνωρίσω, ἀλλ’ ἡ κοινὴ ἡμῶν φιλία πρὸς τὸν Ἀδριανὸν μᾶς συνδέει στενότερον. Ἄς διμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ. Τὸν εὐρίσκω εἰς μὴ κανονικὴν κατάστασιν καὶ ἀνησυχῶ σφόδρα περὶ αὐτοῦ.“

— „Τίνος ἔνεκα;“ ἥρωτησεν ὁ Σενούτας, περιδεής πρὸς αὐτὸν μεταστραφείς.

— „Φονεύει ἑαυτὸν διὰ τῆς ποιητικῆς του μονομανίας· ἐδῶ πρέπει νὰ ληφθῶσι σπουδαῖα μέτρα!“ ἀνεφώνησεν ὁ κόμης.

— „Η κατάστασίς του βεβαίως δὲν εἶνε κανονική“, εἶπεν ὁ καθηγητής, „πρέπει ὅμως νὰ λάβητε ὑπ’ ὄψει, δτι δ’ Ἀδρια-

σῶμεν ὅπως ἡ μέθη αὐτῇ, ὅφ’ ἦς κατέχεται, φέρῃ πράγματι τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὅποια αὐτὸς ἔξ αὐτῆς προσδοκᾷ . . .“

— „Θεωρεῖτε τὸ πρᾶγμα“, εἶπεν ὁ κόμης σείων τὴν κεφαλήν, „ἀπὸ δλῶς διαφόρου ἐπόφεως ἡ ἐγὼ . . . ὥστε πᾶσα συζήτησις μεταξύ μας θὰ ἦτο περιττὴ καὶ ματαία Ἐγὼ ἀνησυχῶ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, σεῖς δὲ ὑπὲρ τοῦ ποιητοῦ . . . Αλλ’ ἔχετε τούλαχιστον οἶνα δήποτε ίδεαν περὶ τῆς οὐσίας, περὶ τοῦ περιεχομένου, περὶ τῆς ἔξωτερηκῆς μορφῆς αὐτοῦ τοῦ ποιήματος;“

‘Ο Σενούτας περιέπεσεν εἰς προφανῆ παραφοράν.

„Δέν γνωρίζω τὸ ποίημα, ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἔβάστασα καὶ ἔβαυκάλησα ἐπὶ τῶν βραχιόνων μου. Προσδοκῶ παρὰ τοῦ ἔργου του, εἰς τὸ ὅποιον κατηγάλωσεν ὅλην του τὴν νεανικὴν δύναμιν, δλην τὴν δροσερότητα τοῦ πνεύματός του, τὰ ἀγνὰ καὶ ἀσπιλα αἰσθήματά του, τὴν διὰ τῆς ἔργασίας